

Gróf Mikó Imre-díjban részesült Ősz Sándor Előd

Az Erdélyi Múzeum-Egyesület (EME) márc. 28-án tartotta évi közgyűlését a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet dísztermében. A beszámoló elhangzása után tiszteleti taggá választották Kerekes László mérnök-professzort és Farkas Zoltánt, az EME agrártudományi szakosztályának elnökét. A Gróf Mikó Imre-éremdíjplakettet Brendus Réka, a Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkárságának főosztályvezető-helyettese vehette át annak elismeréseként, hogy jelentősen támogatta az EME folyamatos működését és az erdélyi magyar tudomány művelését.

A Gróf Mikó Imre-díjat, amelyet az EME és a Gróf Mikó Imre Alapítvány ítél oda ötévenként, Ősz Sándor Előd egyháztörténész, az Erdélyi Református Egyházkerület Központi Gyűjtőlevéltárának munkatársa vehette át a tüzetes kutatói munka eredményeként sajtó alá rendezett Bibliotheca Calviniana Transylvania, a *Kora újkori Kálvin-kiadások Erdélyben – Frühneuzeitliche Calvin-Ausgaben in Siebenbürgen* (Erdélyi Múzeum-Egyesület, Erdélyi Református Egyházkerület, Kolozsvár 2014, 502. old.) című forráskiadványáért. A díj azokat az

erdélyi/romániai magyarság múltjára és jelenére vonatkozó adattárakat, forráskiadványokat és tudományos monográfiákat honorálja, amelyek a Romániában élő fiatal (35 év alatti) szerzők munkája nyomán születtek. A bírálóbizottság munkáját Sipos Gábor történész, levéltáros, egyetemi oktató, az EME elnöke ismertette, azt hangsúlyozva, hogy a féltucatnyi könyv tudományos jelentőségének mérlegelése után két kötet emelkedett ki a színvonalas mezőnyből. Ősz Sándor Előd említett olvasmánytörténeti kiadványa újszerűségével és minden részletre figyelő alaposágával győzte meg a bírálókat.

S-R

A Magyar Érdemrend tisztikeresztjével tüntették ki Adorjáni Zoltánt

A rangos magyar állami kitüntetés átadására Magyarország Kolozsvári Főkonzulátusán került sor 2015. május 15-én. A számára odaitélt díjra vonatkozó határozatot Mile Lajos főkonzul olvasta fel. Dr. Adorjáni Zoltán református lelképásztor, egyetemi tanár, a kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet dékánja nagymértékben hozzájárult oktatói és nevelői munkájával az új teológus- és lelkésznevezettek képzéséhez, és kiemelkedő tudományos és szerkesztői tevékenységet fejtett ki.

Ugyanekkor vehette át a Magyar Erdemrend tisztikeresztjét Simon András nyugalmazott tanár, a Barcasági Csángó Alapítvány alapítója és első elnöke a bácsfalusi evangélikus gyülekezet és a barcasági csángók magyarságtudatának erősítését szolgáló tevékenysége, illetve kiemelkedő iskola- és közösség-szervező munkája elismeréseként, valamint Potyó Ferenc érseki általános helynök, a Gyulafehérvári Római Katolikus Érseki Hivatal igazgatója a hit és a magyarságtudat elmélyítése, a magyar római katolikus egyházközösségek erősítése, valamint a gyulafehérvári főegyházmegye szervezése érdekében végzett felelősségteljes szolgálata elismeréseként.

Adorjáni Zoltán laudációját dr. Buzogány Dezső a Babeş–Bolyai Tudományegyetem Református Tanárképző Karának professzora, a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet társult tanára mondta el. Az alábbiakban ennek a laudációnak a szövegét közöljük.

Egyházi, sőt hívő emberekként azt tartjuk, hogy egyedül Istené a dicsőség, és őt illeti meg minden dicséret. Valamikor régen a humanizmus elfeledkezett erről, és az embert állította a talapzatra: nagyszerűségét, erejét, bölcsességét, eszességét kezdte el dicsőíteni és magasztalni. De a menetrendszerű pontosság-gal megérkezett reformáció helyregázította ezt a kilengést. Azóta, legalábbis nálunk, protestánsoknál, az embert leemeltük az emelvényről, és helyébe a Teremtőt tettük. Ezért mindig gondot jelent számunkra, ha valakinek érdemeit kell méltatnunk, netán magasztalnunk. Gondot jelent, mert zavarban vagyunk: nem igazán tudjuk, kit is kell voltaképpen dicsérnünk. Ezt a patthelyzetet így szoktuk feloldani: ha valakinek erényeit látjuk, akkor is Istent dicsérjük, mert-hogy Isten használta fel őt eszköz gyanánt. Adorjáni Zoltán is az ő eszköze, és én tudván tudom, hogy ő nem vár el semmiféle dicséretet, mert Krisztus szavához tartja magát: csak azt tettük, ami kötelességünk volt. Mégis megérdemli a dicséretet. Nem azért, amit tett, mert azt kötelessége volt megtenni. Hanem azért, mert felismerte és vállalta a küldetéssel járó felelősséget: a neki adott ajándékokat nem tékozolta el, nem ásta a földbe, hanem bőségesen kamatoztatta. Jól tudta, hogy számot kell adnia arról, miként sáfárkodott a reá bízott kincsekkel. Nos ezért kell őt tisztelnünk. Ennek a sáfárságnak a stációi pedig önmagukért beszélnek.

Közel hatvan évvel ezelőtt látta meg a napvilágot Désen sokgyermekes lelkészi családban,

Dr. Buzogány Dezső

1956 novemberében. Elemi és középiskolai tanulmányait Désen és Kolozsvárott végezte, a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben megkezdett teológiai tanulmányait pedig 1980-ban zárta le. Két lelkészi stáció után (Melegföldvár és Páké) tovább folytatta elkezdett tanulmányait a Stipendium Bernardinum jóvoltából Utrechtben (1990–91), majd legmagasabb fokon lezárta a Debreceni Református Hittudományi Egyetem Doktori Iskolájában (2004), ahol 2005-ben megvédte a terapeuták kegyességéről írt doktori értekezését. Megszerzett ismereteit több területen is kamatoztatta.

1. Egyetemi oktatóként

Az 1991-ben a bibliai nyelvek (héber, görög) oktatója lesz a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben, és ezt a feladatát 2009-ig tanársegédi, majd adjunktusi minőségben látta el, 2009-ben előadótanár lett, 2014 őszén pedig egyetemi tanár. 1998-tól óraadói minőségben tanít a Babeş–Bolyai Tudományegyetem Református Tanárképző Karán is. 2006-tól máig a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet Református Karának a dékánja. A bibliai nyelvek oktatása mellett előadásokat tartott és tart az intertestamentális korról, és újszövetségi exegézist tanít, illetve az állami tudományegyetemen görög szemantikát. Oktatói tevékenységét nemcsak szűkre szabottan végezte és végzi, hanem kiterjeszti a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben és a Babeş–Bolyai Tudományegyetem Református Tanárképző Karán kívülre is: előadott az Ifjúsági Keresztyén Egyesület vezetőképzőjében, oktatott a lelkészek posztgraduális képzésében. Egyetemi oktatói minőségénél fogva hivatalból tagja a Coetus Theologorumnak (Teológia Tanárok Közösségének), a Collegium Doctorumnak, a Magyar Tudományos Akadémia kültestületének, a Romániai Bibliikusok Egyesületének, előadói minőségben is állandó résztvevője a Szegezen évente megrendezett nemzetközi bibliikuskonferenciának.

2. Egyháztársadalmi és közösségi szolgálat

2001-től tagja a Romániai Református Egyház Zsinata Teológiai és Ökumenikus Bizottságának, 2002-től az Agnus Media Alapítvány kuratóriumi tagja, 2006-tól tagja az Erdélyi Református Egyházkerület Közgyűlésének és dékáni megbízatásánál fogva tanácskozási joggal az egyházkerület igazgatótanácsának, 2013-tól a Romániai Református Egyház Zsinata Állandó Bizottságának.

3. Tudomány és sajtó

Adorjáni Zoltán szakmai munkásságának talán a legnagyobb része ezen a területen kamatozik. 1992–2002 között az Erdélyi Református Egyházkerület havi lapjának, az *Újzenet* gyermekrovátát szerkesztette. 1998–99 között az újraindult *Ifjú Erdély*, 2000–2003 között pedig a *Református Család* főszerkesztője volt; 2001-től a *Református Szemle*, 2010-től pedig a *Studia Doctorum Theologiae Protestantis* évente megjelenő tanulmánykötetének főszerkesztője. Több ezer oldal szerkesztett anyag került ki keze alól.

Tudományos munkásságának értékelésére nem vállalkozhatok, mert szakterületünk nem egyezik, de néhány adat beszédes e tekintetben. 2004–2010 között 5 önálló kötetet jelentetett meg. Szakterületén 1999–2008 között 4 kötetet szerkesztett, 1996–2014 között 22 tanulmányt írt, 9 szaktanulmányt publikált külföldön, 12 konferencián tartott előadást. Szakterületén kívül 9 könyvet szerkesztett, 18-at lektorált, és 171 tudósítást, hírt, ismeretterjesztő írást közölt. Emellett 2012–2014 között öt doktori tézist elbíráló bizottságnak volt a tagja.

Az elmondottak természetesen csak felvillantott jelzések, a jéghegyek csúcsai, hiszen sem az alkalom, sem a laudáció műfaja nem teszi lehetővé számomra, hogy életművét a maga terjedelmében és mélységében végigelemezzem – mellékesen nem is az én feladatom, nem vagyok szakmabeli. Az én tiszten itt csupáncsak annyi, hogy meggyőzzem a jelenlévőket: jó helyre került ez a kitüntetés. És meg vagyok győződve, hogy elmondottak után ezt mindenki így is érzi.

A felsorolt száraz adatsorból egyértelműen kiderül, hogy Adorjáni Zoltán vállán sok kereszt van, amelyeket évek, sőt évtizedek óta kitartással hordoz. Most még egy kerül oda az előbbiek mellé. Ennek hordozása viszont már biztosan nem jár olyan nagy erőfeszítéssel, mint az eddigieké. Viselje jó egészségben! Megérdemelte. Megérdemelte, mert felismerte, hogy az Istentől kapott számtalan kegyelmi ajándék felelősséggel jár, és ezt a felelősséget vállalta.

A dicséret és a dicsőség Istené, Adorjáni Zoltánnak pedig marad továbbra is a munka. A munka Isten ügyéért. Mert nincs annál nagyobb megtiszteltetés, és annál nagyobb dicsőség, hogy Isten a maga ügyének intézésére méltat.

Buzogány Dezső

A IV. Erdélyi Teológus-Doktorandusz Találkozó

A IV. Erdélyi Teológus-Doktorandusz Találkozóra folyó év június 2-án került sor. Délelőtt Máthé Farkas Zoltán lelkipásztor tartott előadást *A prédikáció mint metafora. Miért és miképpen tegyük nyitottá a szászékei igehirdetést?* címmel. Az előadás alapjául a *Kíséret a prédikáció nyitott műként való megalkotására* című tanulmány szolgált. Ez a nagy lélegzetvételű írás a *Református Szemle* 2009/1-es számában jelent meg (37–84. old.).

Máthé Farkas Zoltán abban látja a nyitott prédikáció előnyét a lezárt, kész válaszokat kínáló prédikációval szemben, hogy ez továbbgondolásra, az „Igeből való kikapcsolódás helyett, a bennt maradásra” serkenti a hallgatót. A nyitott igehirdetés ötlete Gerhard Martin Marceltól származik, és ebben a megközelítésben a brueggemanni per-metafora által képviselt hermeneutikai modellen dolgozható ki. E modell szerint az egyház léte az Istent megmutató, közösségi-leg és egyénileg elfogadott/kanonizált tanúságra épül. Ezért nem mindegy, hogy ez a tanúságtétel miképpen fogalmazódik meg.

Az előadás homiletikai részében olyan prédikáció elkészítésének gyakorlati kérdései kerültek terítékre, amelyben megvalósul a nyitottság, értelmezési kény-